

Překladatel č. 2

Pýcha předchází pád

„Babi, co je to?“

Babička vzhledla od práce.

„Dobré nebe, děvenko, kde jsi to našla?“

„Na půdě,“ odpověděla jsem. „Co je to, babičko?“

Babička se pousmála a odpověděla: „To je obruč na krinolínu. Takové obruče nosily ženy pod sukněmi, když jsem byla malá.

„Ty jsi je nosila taky?“ zeptala jsem se.

Babička se zasmála. „To tedy ano,“ řekla. „Vlastně jsem nosila právě tuto.“

Usoudila jsem, že za tím určitě vězí nějaký příběh.

Přitáhla jsem si stoličku, abych mohla poslouchat. Babička se něžně zadívala na starou obruč. „Měla jsem ji na sobě jen jednou,“ začala. „Ale nechala jsem si ji, aby mi připomínala, že pýcha se nevyplácí.“

Bylo mi asi osm, když tato obruč vešla do mého života. Už mnoho měsíců jsem prosila maminku, aby mi pořídila krinolínu, jakou nosily velké slečny. To samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Co by taky malá holka, která ještě nevyrostla z dětských střevíčků, dělala s krinolínou? Přesto jsem si v duchu představovala, jak se v krinolíně povýšeně nesu do školy a všechny dívky mě závistivě sledují, když si sedám do přední lavice.

O tento sen jsem se dělila se Sárrou, mojí nejlepší kamarádkou, která sedávala ve škole vedle mě.

Často jsme si představovaly, že jsme mladé dámy oblečené podle poslední módy

v sukních se spodničkami a kanýry. A s obručí. Ale ať jsme se snažily jakkoliv, nikdy jsme nevymyslely žádný plán, jak nějakou získat.

Nakonec mi Sára jednoho jarního dne na školním hřišti oznámila úžasnou novinu. Na návštěvu k nim přijela starší sestřenice a dala jí dvě staré obruče, které už nebude potřebovat. Prý si s nimi můžeme hrát. Hrát si s nimi! Ta sestřenice sotva tušila, že si s nimi nechceme hrát! Naše sny se splnily. Celý den jsme plánovaly, ukryté za knihami, jak si obruče vezmeme v neděli do kostela.

Mělo to jeden háček. Jak donést obruč domů, aniž by se o tom dozvěděla moje maminka? A jak se dostat z domu, aby mis nikdo neviděl? Nakonec bylo rozhodnuto, že v neděli ráno přijdu k Sáře domů. Nějak se vymluvíme, abychom nemusely jít do kostela spolu s ostatními, a když všichni odejdou, navlékneme si obruče a připravíme se na slavný vstup do kostela.

„Nezapomeň si obléci hodně nabíranou sukni,“ připomínala mi Sára. „A přijď brzy. Tuto, neděli se na nás budou určitě všichni dívat!“

Kdybychom jenom Věděly, jak pravdivá její slova budou! My jsme ale samozřejmě žily v šťastné nevědomosti a nic netušily o pohromě, která nás čekala.

Konečně tu byla neděle ráno a celá moje rodina byla překvapená, jak rychle jsem skončila své domácí povinnosti a jak rychle jsem připravená do kostela.

„Dnes jdu se Sárrou,“ řekla jsem, a vyběhla ven, než se kdo zmohl na jakoukoliv námitku. Všechno šlo podle plánu. Sářiny rodiče nás pobídli, abychom si pospíšily a nepřišly pozdě na bohoslužbu, a pak odjeli. Upevnit obruč kolem pasu a přetáhnout přes ni sukni byl trochu oříšek, ale nakonec jsme byly připravené a shodly se na tom, že se v celém kraji nenajdou dvě dívky, kterým by to slušelo víc než nám.

Rychle jsme se vydaly ke kostelu a naše krásné krinolíny se nám při chůzi houपालy. Když jsme tam přišly, byli už všichni uvnitř, a tak bylo jisté, že náš vstup do kostela bude opravdu slavný. Pyšně a s nosíky nahoru jsme prošly dopředu a posadily se.

Ale běda! Nikdo nám nikdy neřekl, že usednout v krinolíně bez cviku není tak jednoduché. A tak vzdechy, které jsme slyšely, měly daleko do obdivu, po němž jsme toužily. To proto, že když jsme si sedly, vyletěly ty hrozné obruče do vzduchu! Sukně nám zakryly obličje a polekaný pastor spatřil jen dvojí bílé kalhotky a vlající spodničky.

Sára i já jsme byly příliš vyděšené na to, abychom se samy vyprostily, ale naše maminky zachovaly rozvahu. Rychle nás popadly a odvedly ven.

Po cestě domů bylo ticho. S každým krokem rostly moje obavy. Jak hrozný trest mě čeká z ruky rodiče, kterého jsem uvedla do rozpaků a rozčilila? I když jsem se neodvažovala na maminku pohlédnout, věděla jsem, že je rozčilená, protože se třásla. Teprve o mnoho let později jsem se dozvěděla, že se třásla smíchy, ne zlostí!

Trest se ale dostavil. Strávila jsem nedělní odpoledne nad velkou Bibli a tatínkovou konkordancí.

Dostala jsem za úkol opsat každý verš o pýše, který jsem našla. A tak milé ubohé děvče dostalo toho dne lekci, že pýcha předchází pád.

Příběh skončil.

„Babi, a byla jsi pak ještě někdy pyšná?“ vyzvíдалa jsem.

Babička se na chvíli vážně zamyslela. „Ano,“ odpověděla. „Byla jsem pyšná i potom. Mnohokrát.“

Teprve když jsem vyrostla a Pán mě spasil, vzal mi pýchu ze srdce. Ale často, když jsem v pokušení být zase pyšná, vzpomenu si na tu hroznou krinolínu a na to, že Bohu se pyšné srdce nelíbí.“